прѣмяна да взимаме!“ говоряше той. На въпкашната страна даже солдатитѣ обрьщаха внимание. Този сжщийтъ донецъ, който са обличаше въ всичко ново прѣди бойтъ, не успѣ още да допскаже отговорътъ си на сотникътъ като изведнжжъ проклѣтий коршумъ са заби въ коремътъ му. Такъвъ родъ рани сж смьртни и мжчителни. Закарахж го на прѣвързвателний пунктъ. Въ това время главнокомандующийтъ обхождаше позициитѣ.

— Ваше Високоблагородие! обрьща са той къмъ офицеринътъ тоже раненъ.

— Какво искашь?

— Какъ по добрѣ да отговоря на великийтъ князь, когато той ма пита? грижаше са раненийтъ....

За своитѣ Скобелевъ всякога бѣше герой.... Тѣхната участь положително му бѣше болна. Таза армейска младежь, която беззавѣтно вѣрва въ дѣлото, беззавѣтно смѣла, стана за генералътъ — семейство, даже по близко отъ семейството, ако искате.

— Азъ нѣма да ги хвьрля и оставя никога, говоряше той.....

— Тѣ сега всичкитѣ сж на моята душа.... Така да са работи както тѣхъ е почти невъзможно.

— Но, тѣ иматъ и отличия повече! забѣлѣжвахж другитѣ при това.... Ще има съ какво да са вьрнжтъ у дома си.

— Но, какво. Който отъ тѣхъ остане цѣлъ и са вьрне у дома си, каква облага? Каква у тѣхъ бждщность. Бащи, майки, титуловании роднини нѣма. Най щастливитѣ ще излѣзатъ отъ служба съ пенсия 350 рубли или ще попаднжтъ въ полицейскитѣ комисари..... А вижь каква е тази честна и даровита младежь.

И дѣйствително, близо Скобелева и типоветѣ са изработвахж съвсѣмъ особенни.

Ето напримѣръ, добрѣ образованнийтъ солдатинъ. Той не иска да дьржи офицерский екзаменъ. Защо, ще помислите?

— Белкимъ е позорно да бждешь солдатинъ? Споредъ мене това е велика честь, азъ си и оставамъ такъвъ.

Щабътъ, канцелярията на Скобелевата дивизия на сто раскрача отъ непрятелътъ, деня и нощя живѣяхж въ траншеитѣ. Писаритѣ подъ огньтъ!... Азъ вече въ „Годъ войны“ разсказвахъ много за това, сега по неволя са нада да повтарямъ много отъ тѣзи епизоди.